

WRĘCZYCA WIELKA

OBLUBIENIEC

Nr 2020/14 5.04.2020

Tygodnik Parafii Świętego Józefa Oblubieńca Najświętszej Maryi Panny

Drodzy Parafianie! Bracia i Siostry w Chrystusie! Święty Kościele we Wręczycy!

„Ty zaś, Panie, nie stój z daleka,
pomocy moja, śpiesz mi na ratunek.”
(Ps 22, 20)

Jezus nie poradziłby sobie bez bliskości i pomocy Boga Ojca. To On dał mu Moc do miłości i to Jego naśladował nasz Pan.

Dlaczego są tacy, którzy próbują kochać o własnych siłach? A potem jest frustracja i żal do Boga. ks. Robert Grohs, Proboszcz

PAPIEŻ FRANCISZEK NA TWITTERZE:

„Lud Boży ma „zmysł”, aby wiedzieć, gdzie jest Duch, aby rozpoznać drogi zbawienia. Lud Boży podąża za Jezusem. Nie umie wytłumaczyć dlaczego, ale idzie za Nim. I nie ustaje.” „W tym czasie Wielkiego Postu zapraszam was do stanięcia przed Ukrzyżowanym, być tam, patrzeć i powtarzać: *Jezu, Ty mnie kochasz, przemień mnie...*” (28.03) „Myślę o wielu ludziach, którzy płaczą. My też z serca im towarzyszymy i nie zaszkodzi, jeżeli zapłacemy trochę łez Pana za cały Jego lud.” „Wzruszył się w duchu, rozrzewnił i zapłakał” (J 11, 33.35). Dziś wobec wielu ludzi, którzy cierpią z powodu tej pandemii prosimy Pana o łaskę płaczu. Niech to będzie dla nas wszystkich niedziela płaczu.” „W Ewangelii na dziś (J 11, 1-45) Jezus mówi: *Ja jestem zmartwychwstaniem i życiem... Uwiercie! Pomimo płaczu ciągle wiercie, nawet jeżeli wydaje się, że śmierć zwyciężyła. Pozwólcie, aby Słowo Boże przywróciło życie tam, gdzie jest śmierć.*” „Jesteśmy jedną rodziną ludzką. Zaprzestańmy wszelkich działań wojennych. Oby wspólne zaangażowanie przeciw pandemii prowadziło do uznania naszej potrzeby umocnienia więzi braterskich.” (29.03) „Módlmy się wspólnie za wiele osób, które nie potrafią zareagować i pozostają przerażone tą pandemią. Niech Pan pomoże im się podnieść i zaangażować dla dobra całej wspólnoty.” „Pan usprawiedliwia niewinną kobietę, przebacza grzesznicy; zepsutych potępia, hipokrytom pomaga się nawrócić. Każdy z nas ma swoje historie, swoje grzechy. Spójrzmy na Pana, który sprawiedliwie osądza, ale również jest ogromnie miłosierny.” „Kiedy zatrzymujemy się przed Jezusem ukrzyżowanym, rozpoznajemy

całą miłość, która przywraca nam godność i nas umacnia.” (30.03) „Módlmy się wspólnie za tych, którzy nie mają w tym momencie dachu nad głową, kiedy wymaga się od nas, byśmy pozostali w domu. Módlmy się, aby społeczeństwo im pomogło, a Kościół ich przyjął.” „Jezus wziął na siebie nasze grzechy, do tego stopnia, że sam stał się grzechem. Nie jest łatwo to pojąć, nie zrozumiemy tego nigdy do końca. Możemy to jedynie kontemplować, modlić się i dziękować.” „Pan wyzwala i uzdrowia serce, jeśli wzywamy Go z pokorą i ufnością.” (31.03) „Módlmy się wspólnie za wszystkich tych, którzy pracują w mediach, w komunikowaniu, w informowaniu, aby ludzie nie czuli się tak samotni, i aby wspierali wychowywanie dzieci, módlmy się za tych wszystkich, którzy pomagają nam znieść ten czas zamknięcia.” „*Jeżeli będziecie trwać w nauce mojej, będziecie prawdziwie moimi uczniami*” (J 8, 31). Uczeń jest człowiekiem wolnym, gdyż trwa w Panu. Trwanie w Nim to pozwolenie, by kierował nami Duch Święty.” „Czym jest serce „czyste”? Serce oczyszczone jest wynikiem procesu, który zakłada wyzwolenie i wyrzeczenie. Człowiek czystego serca takim się nie rodzi, doświadczył wewnętrznego uproszczenia, ucząc się wyrzeczenia się w sobie zła.” (1.04) „W tych dniach cierpienia i bólu wychodzi na jaw wiele ukrytych problemów naszego społeczeństwa. Prośmy św. Teresę z Kalkuty, aby rozbudziła w nas zmysł bliskości z wieloma osobami, które w normalnym życiu egzystują w ukryciu, jak na przykład bezdomni.” „Oby nasze bycie chrześcijaninem było takie, jak naszego ojca Abrahama: świadome bycia wybranym, radosne z kroczenia w stronę obietnicy i wierne w wypełnianiu przymierza.” „Módlmy się wspólnie także w trudnościach, które w tych dniach napotykają rodziny z dziećmi z autyzmem i wszystkie osoby niepełnosprawne.” (2.04) „Już dziś są tacy, którzy myślą o tym, co będzie po zakończeniu pandemii, o wszystkich tych problemach, które wtedy się pojawią, problemie biedy, braku pracy, głodu. Módlmy się wspólnie za tych wszystkich, którzy dziś pomagają, ale myślą także o jutrze, aby pomóc nam wszystkim.” „Będzie dobrą rzeczą, jeżeli w ten piątek pomyślimy o cierpieniach Maryi, Bolesnej, i powiemy *dziękujemy, że zgodziłaś się być Matką*”. W macierzyństwie Maryi widzimy macierzyństwo Kościoła, który przygarnia wszystkich.” „Dziś pragnę podziękować wszystkim młodym mamom, które stawiają czoła zrozumiałym lękom. Dziękuję także tym, którzy z miłością i kompetencją je wspierają. Dzieci, które rodzą się w czasie pandemii są znakiem wielkiej nadziei.” (3.04) „W tych chwilach cierpienia ludzi ogarnia chęć czynienia wielu dobrych rzeczy, ale nie brak także myśli o wykorzystaniu tego czasu dla siebie, dla własnej korzyści. Módlmy się wspólnie, aby Pan dał nam wszystkim prawe i przejrzyste sumienia.” (4.04)

Papieska intencja powszechna na kwiecień 2020:

Módlmy się, aby wszystkie osoby pod wpływem uzależnień otrzymały pomoc i były otoczone opieką.

OGŁOSZENIA DUSZPASTERSKIE

1. Dziś, w Niedzielę Palmową, która rozpoczyna tzw. Wielki Tydzień, prosimy Boga Ojca, by dał nam pojąć naukę płynącą z męki naszego Zbawiciela i zasłużyć na udział w Jego zmartwychwstaniu. W tym roku nie będzie procesji z palmami.

2. Już we czwartek rozpoczynamy Triduum Paschalne, najważniejszy czas w roku. Msza Wieczerzy Pańskiej odbędzie się we czwartek o 18:00. Droga krzyżowa – w piątek o 15:00 (ze zdalnym udziałem wiernych). Liturgia Męki Pańskiej – również w piątek o 18:00. Liturgia Wigilii Paschalnej – szczyt modlitwy Kościoła w całym roku liturgicznym – w tym roku wyjątkowo o północy z soboty na niedzielę. Zgodnie z zarządzeniem, w tym roku na zakończenie Wigilii Paschalnej nie będzie procesji rezurekcyjnej, ale jedynie błogosławieństwo całej parafii w drzwiach kościoła.
3. Zachęcamy do uważnego zapoznania się z całym planem nabożeństw i czuwań, które będą się składać na nasze przeżywanie tego najważniejszego czasu łaski. Wcześniej wysprzątajmy nasze domy i zagrody. Spróbujmy ograniczyć pracę oraz łączyć się w modlitwie, duchowo i dzięki transmisji internetowej.
4. Prosimy o zgłaszanie się do środy chętnych do udziału w czuwaniu przy Panu wieczorem, w nocy i w dzień między Mszą Wieczerzy Pańskiej a Liturgią Męki Pańskiej. Chodzi o to, aby Jezus nie był sam i żeby nie została przekroczona liczba 5 obecnych w kościele o jednym czasie (nie licząc posługujących).
5. Prosimy też, by do wtorku zgłosiły się ci, którzy w środę chcą wziąć udział w koniecznych pracach porządkowych w kościele, w domu św. Józefa i wokół.
6. Zgodnie z zarządzeniem zachęcamy chorych „do Komunii duchowej, jak również do ofiarowania swego cierpienia w intencji ustania pandemii koronawirusa oraz w intencji osób zakażonych wirusem i niosących im pomoc”.
7. W Wielki Piątek rozpocznie się, jak co roku, Nowenna do Miłosierdzia Bożego przed Niedzielą Miłosierdzia Bożego. Zachęcamy do odmawiania jej wspólnie lub indywidualnie w naszych domach.
8. W Wielką Sobotę nie będzie błogosławieństwa pokarmów. Zamiast tego prosimy o przeprowadzenie w Niedzielę Zmartwychwstania Pańskiego w domach obrzędu Błogosławieństwa Stołu (tekst jest na stoliku pod chórem i w internecie).
9. Jeszcze do świąt trwać będzie zbiórka ofiar na pomoc organizacji „Posiłki Maryi”. Do wczoraj złożono kolejne 557,50 zł (w sumie w tym roku 2816,30 zł). Dzięki naszym ofiarom pełne całoroczne wyżywienie uzyska już niemal 37 dzieci.
10. W Oblubieńcu znajdziemy między innymi piękny tekst św. Jana Pawła II o Sakramencie Pokuty i Pojednania oraz ważną Notę Komisji Nauki Wiary Episkopatu Polski, którą wydano w związku z pandemią koronawirusa.
11. Przypominam, że w zakrystii, na plebanii i w księgarni możemy nabyć świece Caritas na stół wielkanocny.
12. Przypominamy, że można o każdej porze z wyjątkiem Wielkiego Piątku i Wielkiej Soboty poprosić księdza o udzielenie Komunii św., ponieważ w Wielki Piątek Komunii Świętej udzielić można poza liturgią tylko chorym, a w Wielką Sobotę tylko jako Wiatyk, czyli umierającym.
13. Dzisiaj będą dodatkowe Msze św. o 8:45 i 19:30.
14. Nadal w dni powszednie po każdej Mszy św. porannej odbywa się półgodzinna, a przed wieczorną Mszą św. godzinna adoracja Najświętszego Sakramentu z możliwością spowiedzi św. w zakrystii. Ci, którzy chcą przystąpić w innym czasie, proszeni są o zgłaszanie się indywidualnie drogą telefoniczną poprzez

rozmowę lub SMS (Proboszcz: 504843975; Wikariusz: 796057826).

15. Ostatnie nabożeństwo Drogi Krzyżowej odprawimy w piątek o 15:15, czyli po odmówieniu modlitw pierwszego dnia Nowenny do Miłosierdzia Bożego. Wierni uczestniczą z pomocą transmisji dostępnej na naszej stronie internetowej (parafiawreczyca.pl).
16. W najnowszej „Niedzieli” polecamy artykuł pt. „Msza św. krok po kroku”, który z pewnością pomoże nam lepiej rozumieć prawdziwy sens Eucharystii, a także drugi tekst o tym, jak uczestniczyć w transmisji Mszy św.
17. Bardzo dziękuję za to, że kilka osób odpowiedziało na mój apel o złożenie ofiary na prace remontowe w kościele, które w tym czasie możemy wykonać, korzystając z tego, że gromadzimy się w kościele w mniejszej liczbie. Na remont kościoła p. Danuta Noga wpłaciła 100 zł; na ołtarz św. Jana Pawła II – p. Teresa Chuda – 100 zł; na bieżące cele parafii – Andrzej Kała, Ewelina Zawada i Katarzyna Kopacz – w sumie 800 zł. Bóg zapłać. Dziękuję także tym kilku osobom, które w ostatnim czasie wpłaciły 30 zł na utrzymanie cmentarza w 2020 r.
18. Numer parafialnego konta bankowego znajduje się na końcu każdego „Oblubieńca”. Prosimy by w tytule przelewu wpisywać cel, na który składamy dar serca. Wykonamy to, na co pozwolą wpłaty.

DYŻURY PODCZAS ADORACJI JEZUSA

„CZUWAJCIE I MÓDLCIE SIĘ” JEZUS

OD WIELKIEGO CZWARTKU (9.04)

godz. 19:00

DO WIELKIEGO PIĄTKU (10.04)

godz. 17:30

Prosimy o zgłaszanie się chętnych do adoracji

**do środy, aby była pewność,
że Jezus nie pozostanie sam ani na chwilę**

Którym odpuścicie

**Fragment Adhortacji Apostolskiej św. Jana Pawła II
o pojednaniu i pokucie w dzisiejszym posłannictwie Kościoła**

29. Pierwsze podstawowe dane, których dostarczają nam Księgi Święte Starego i Nowego Testamentu, dotyczą miłosierdzia Boga i Jego przebaczenia. W Psalmach i w przepowiadaniu Proroków imię miłosierny jest tym imieniem, które chyba najczęściej jest przypisywane Panu, wbrew uparcie powielanemu schematowi, wedle którego Bóg Starego Testamentu przedstawiany jest przede wszystkim jako Bóg surowy i karzący. Tak więc wśród Psalmów długi wywód sapien-

cialny, czerpiąc z tradycji Wyjścia, przypomina łaskawe działanie Boga pośród swego ludu. Działanie to, choć przedstawione w formie antropomorficznej, jest bodaj jedną z najbardziej wymownych starotestamentalnych proklamacji miłosierdzia Bożego. Wystarczy przytoczyć tutaj ten werset: „On jednak litując się odpuszczał winę, a nie wytracał, i często odwracał swój gniew, i nie pobudzał całej swej zapalczowości. Przypominał sobie, że są tylko ciałem i tchnieniem, które odchodzi, a nie wraca”.

Kiedy nadeszła pełnia czasu, Syn Boży, przychodząc jako Baranek, który gładzi i bierze na siebie grzech świata, jawi się jako ten, który ma władzę sądzenia czy też odpuszczania grzechów, który nie przyszedł, aby potępiać, ale aby przebaczać i zbawiać.

Otóż tę władzę odpuszczania grzechów Jezus przekazuje przez Ducha Świętego zwykłym ludziom, którzy sami podlegają zasadkom grzechu, czyli swoim Apostołom: „Weźmijcie Ducha Świętego! Którym odpuszcicie grzechy, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są im zatrzymane”. Jest to jedna z najwspanialszych nowości ewangelicznych! Udziela tej władzy Apostołom również z prawem przekazywania jej — tak rozumiał to Kościół od samego zarania — następcom, obdarzonym przez tychże Apostołów misją i odpowiedzialnością za kontynuowanie ich dzieła głosicieli Ewangelii i szafarzy zbawczego dzieła Chrystusa.

Objawia się tu w całej swej wielkości postać szafarza Sakramentu Pokuty, który prastarym zwyczajem jest nazywany spowiednikiem.

Tak jak przy ołtarzu, gdzie sprawuje Eucharystię, jak w każdym z Sakramentów, kapłan, szafarz Pokuty, działa „in persona Christi”. Chrystus, który przez osobę spowiednika jest uobecniony i za jego pośrednictwem dokonuje tajemnicy odpuszczenia grzechów, jest tym, który okazuje się bratem człowieka. miłosiernym, wiernym i współczującym arcykapłanem, pasterzem gotowym szukać zbłąkanej owcy, lekarzem, który leczy i pociesza, jedynym nauczycielem, który jest prawdomówny i naucza drogi Bożej, „sędzią żywych i umarłych”, który sądzi prawdziwie, a nie według pozorów.

Jest to niewątpliwie najtrudniejsza i najbardziej delikatna, męcząca i wyczerpująca, ale też najpiękniejsza i przynosząca radość postługa kapłańska. Właśnie dlatego, biorąc także pod uwagę stanowcze wezwanie Synodu, będę niestrudzenie nawoływał mych Braci biskupów i kapłanów do jej wiernego i gorliwego wypełniania. Wobec sumienia człowieka wierzącego, który otwiera się przed nim, w którym obawa miesza się z ufnością, powołaniem spowiednika jest spełnienie wzniesłego zadania, jakim jest postługa pokuty i ludzkiego pojednania: poznanie jego słabości i upadków, ocena pragnienia poprawy i wysiłków podjętych dla jej osiągnięcia, rozpoznanie działania Ducha Świętego Uświęciciela w jego sercu, przekazanie mu przebaczenia, którego tylko Bóg może udzielić, „świętowanie” jego pojednania z Ojcem tak, jak tego obraz mamy w przypowieści o synu marnotrawnym, włączenie wykupionego grzesznika z powrotem do kościelnej wspólnoty z braćmi, ojcowskie upomnienie penitenta stanowczym, zachęcającym i przyjaznym: „od tej chwili już nie grzesz”.

Aby skutecznie wypełniać tę postługę, spowiednik winien koniecznie posiadać ludzkie przymioty: roztropność, dyskrecję, umiejętność rozeznania, stanowczość

miarkowaną łagodnością i dobrocią. Winien on posiadać także przygotowanie poważne i dokładne, nie fragmentaryczne, lecz integralne i harmonijne w różnych gałęziach teologii, pedagogii i psychologii, metodologii dialogu, a nade wszystko w żywej i komunikatywnej znajomości Słowa Bożego. Jeszcze ważniejsze jest jednak, by sam prowadził głębokie i prawdziwe życie duchowe. Aby innych prowadzić drogą chrześcijańskiej doskonałości, szafarz Pokuty musi ją sam przejść jako pierwszy, i bardziej poprzez czyny niż długie nauki dać dowód rzeczywistego doświadczenia przeżytej modlitwy, praktyki cnót ewangelicznych, teologicznych i moralnych, wiernego posłuszeństwa woli Bożej, miłości do Kościoła i uległości jego Magisterium.[...]

Mówiąc na ten temat nie mogę nie przypomnieć z głębokim podziwem postaci niezwykle apostołów konfesjonału, jak św. Jan Nepomucen, św. Jan Maria Vianney, św. Józef Cafasso, św. Leopold z Castelnuovo, aby wymienić tylko najbardziej znanych, których Kościół wpisał w poczet swoich Świętych. Pragnę jednakże oddać hołd również niezliczonym rzeszom świętych a niemal zawsze anonimowych spowiedników, którzy przyczynili się do zbawienia tak wielu dusz, pomagając im w nawróceniu, w walce z grzechem i pokusami, w postępie duchowym, a ostatecznie w uświęceniu. Nie waham się powiedzieć, że także i wielcy kanonizowani Święci przeszli zazwyczaj przez te konfesjonały, a wraz ze Świętymi — dziedzictwo duchowe Kościoła, a nawet rozkwit cywilizacji przenikniętej duchem chrześcijańskim. Oddajmy zatem hołd temu cichemu posługiwaniu naszych Współbraci, którzy tak dobrze służyli i służą codziennie sprawie pojednania poprzez posługę sakramentalnej Pokuty!

Sakrament przebaczenia

30. Z objawienia wartości tego posługiwania i władzy odpuszczania grzechów, przekazanej przez Chrystusa Apostołom i ich następcom, rozwinęła się w Kościele świadomość znaku przebaczenia, udzielanego poprzez Sakrament Pokuty. To znaczy pewność, że sam Pan Jezus ustanowił i powierzył Kościołowi, jako dar swojej dobroci i swojej „philantropia” wobec wszystkich, specjalny Sakrament dla odpuszczania grzechów popełnionych po Chrzcie.

Praktyka tego Sakramentu, jeśli chodzi o jego sprawowanie i formę, przeszła długi proces rozwojowy, o czym świadczą najstarsze sakramentarze, dokumenty Soborów i Synodów biskupich, przemówienia Ojców i nauczanie Doktorów Kościoła. Natomiast co do istoty tego Sakramentu, istniała zawsze w świadomości Kościoła mocna i niezmienna pewność, że z woli Chrystusa przebaczenie dawane jest każdemu poprzez sakramentalne rozgrzeszenie, którego udzielają szafarze Sakramentu Pokuty: pewność ta ze szczególną mocą została potwierdzona zarówno przez Sobór Trydencki, jak przez Sobór Watykański II: „Ci (zaś), którzy przystępują do Sakramentu Pokuty, otrzymują od miłosierdzia Bożego przebaczenie zniewagi wyrządzonej Bogu i równocześnie dostępują pojednania z Kościołem, któremu grzesząc zadali ranę, a który przyczynia się do ich nawrócenia miłością, przykładem i modlitwą”. Raz jeszcze, jako zasadniczy element wiary odnoszącej się do wartości i celu Pokuty należy potwierdzić, że Zbawiciel nasz Jezus Chrystus ustanowił w swoim Kościele Sakrament Pokuty, aby wierni, którzy popełnili grzech po Chrzcie, mogli otrzymać łaskę i pojednać się z Bogiem. [...]

JEZUS ŻYJE I CHCE, ABYŚ ŻYŁ

Nota Komisji Nauki Wiary Konferencji Episkopatu Polski w związku z pandemią koronawirusa

Wyznanie wiary w Boga i Jego Opatrzność nad światem ma wielkie znaczenie dla ludzkiego życia. Przypomina, że dla Boga nie ma nic niemożliwego, że jest On Władcą wszechświata i Panem ludzkiego losu. Bóg nie pozostawia dzieła stworzenia samemu sobie, ale troszczy się o dobro duchowe każdego człowieka. Wiara w Opatrzność Bożą może być jednak wystawiona na próbę w obliczu zła i cierpienia, zwłaszcza o wymiarze tak globalnym, jak pandemia spowodowana przez koronawirusa SARS-CoV-2.

1. Oblicza lęku

„Na naszych placach, ulicach i miastach zebrały się gęste ciemności — mówił papież Franciszek w swojej przejmującej homilii na pustym Placu Świętego Piotra — ogarnęły nasze życie, wypełniając wszystko ogłuszającą ciszą i posępną pustką, która paraliżuje wszystko na swej drodze. Czuje się je w powietrzu, dostrzega w gestach, mówią o tym spojrzenia. Przestraszyliśmy się i zagubiliśmy” (27.03.2020 r.).

W czasie pandemii ludzie doświadczają lęku, który przybiera różne kształty. Najczęściej jest to lęk przed śmiercią, będący przyczyną wielu innych ludzkich obaw. Z tego podstawowego lęku wyrastają inne: lęk przed zarażeniem, chorobą, odejściem bliskich osób, bezrobociem, bankructwem, blokadą szans rozwoju, długotrwałą izolacją. Nie można też zapomnieć o dotkliwym lęku przed samotnością, utratą sensu życia, przed zwątpieniem w Bożą Opatrzność i związaną z tym wszystkim obawą o przyszłość świata.

Oprócz rozmaitych przejawów strachu, będącego spontaniczną reakcją ludzi na dostrzegane niebezpieczeństwa, pojawia się także negatywne zjawisko sztucznego wywoływania lęku generowane przez współczesnych proroków pesymizmu, apokaliptycznego końca świata i rzekomej „godziny działania karzącego Boga”. Głównym błędem owych samozwańczych proroków jest nieprawomocne i zarazem sugestywne wypowiedanie się w imieniu Boga, promowanie prostych i naiwnych „recept” na zmianę sytuacji, błędne pojmowanie Opatrzności Bożej jako mechanicznej i natychmiastowej interwencji Bożej na zawołanie człowieka. Rodzi się tu niebezpieczeństwo manipulowania Bogiem, wystawiania Go na próbę, a w konsekwencji niedopuszczalnego rozliczenia Boga. Człowiek nie może stać się zuchwałym sędzią oskarżającym Boga. Na tej złudnej drodze nigdy nie znajdzie satysfakcjonującej odpowiedzi na pytanie o sens cierpienia.

2. Kościół jako „sakrament nadziei”

W sytuacji narastającego lęku, którego liczne formy dotyczą realnych i konkretnych zagrożeń, pojawia się również niebezpieczeństwo rozpacz. Jest ona szczególnie destrukcyjna. Rozpacz — w odróżnieniu od innych form lęku — nie jest spontaniczną reakcją człowieka na jakieś konkretnie rozpoznane zagrożenie, lecz subiektywnym stanem poczucia beznadziejności, całkowicie paraliżującym osobę ludzką. Rozpacz jest wyrazem skrajnego braku wiary w możliwość pokonania

niebezpieczeństwa, całkowitego zwątpienia w możliwość pozytywnej zmiany.

W obecnym czasie pandemii, naznaczonym ludzką skłonnością do rozpacy, Kościół na nowo odkrywa swoją misję, którą jest głoszenie Chrystusa jako źródła nadziei, pociechy i umocnienia. Będąc sakramentem nadziei w świecie dotkniętym cierpieniem i zwątpieniem, Kościół rozpoznaje swoją odpowiedzialność za stan nadziei w ludzkich sercach i za wiarę w przewyciężenie groźby destrukcyjnej rozpacy. Wspólnota Kościoła jest wezwana, aby szczególnie w sytuacji zagrożenia okazywać swoje macierzyńskie i miłosierne oblicze, zatroskane o umocnienie nadziei w sercach ludzi zmagających się ze światową pandemią.

Najpełniejszą odpowiedzią na pytanie o sens zła i cierpienia jest Ewangelia, Dobra Nowina o Bogu, który objawił się w Jezusie Chrystusie jako Pan życia i śmierci, Zwycięzca piekła i szatana, Odkupiciel człowieka i wszelkiego stworzenia. On zwyciężył zło i daje nam udział w tym zwycięstwie. „On jest naszą nadzieją, jest najpiękniejszą młodością tego świata. Wszystko, czego dotknie, staje się młode, staje się nowe, napełnia się życiem. [...] On żyje i chce, abyś żył” (Franciszek, *Christus vivit*, nr 1).

Katechizm Kościoła Katolickiego uczy, że dopuszczenie przez dobrego i wszechmocnego Boga zła fizycznego i moralnego jest tajemnicą, na którą światło rzuca Chrystus. Podkreśla też, iż — choć zło nie staje się dobrem — Bóg ze zła może wyprowadzić dobro: „Z największego zła moralnego, jakie kiedykolwiek mogło być popełnione, z odrzucenia i zabicia Syna Bożego, spowodowanego przez grzechy wszystkich ludzi, Bóg, w nadmiarze swej łaski, wyprowadził największe dobro: uwielbienie Chrystusa i nasze Odkupienie” (KKK 312).

3. Bezdroża pseudoreligijnych propozycji

W obliczu realnego niebezpieczeństwa płynącego z faktu pandemii rodzą się ze strony pseudoreligijnych interpretatorów szkodliwe postulaty. Niezgodne z biblijnym obrazem Boga jest ukazywanie Go jako niemilosiernego sędziego, bezdusznego kontrolera ludzkich działań, mściwego tyrauna lub przeciwnie — obojętnego władcy świata, zdystansowanego obserwatora ludzkiego teatru dziejów. Niebezpieczne jest obsesyjne szukanie kozła ofiarnego jednoznacznie odpowiedzialnego za pandemię, a także praktyka potępiania, stygmatyzowania, obwiniania całych grup ludzkich za zło pandemii.

Szkodliwe jest propagowanie fałszywej historiozofii, powoływanie się na prywatne pseudoobjawienia i sny, nonszalancka, wyrwana z kontekstu egzegeza biblijna, ignorowanie, marginalizowanie lub nawet otwarte kwestionowanie współczesnego nauczania Kościoła. Ze słuszną krytyką spotyka się nierozróżnianie porządku natury i łaski, wymiaru duchowego i materialnego, prowadzące do lekceważenia zasad bezpieczeństwa podczas liturgii.

Niedopuszczalne jest magiczne traktowanie sakramentów i sakramentaliów, promowanie wizji Kościoła jako bezpiecznej arki, przeznaczonej wyłącznie dla świętych i sprawiedliwych. Pojawia się niekiedy ukryta pochwała indywidualizmu i egoizmu, wyrażająca się w poszukiwaniu ratunku wyłącznie dla siebie i swoich bliskich, czy współwyznawców, którzy dzięki realizacji proponowanych akcji zostaną

zachowani od nieszczęścia.

Dojrzała religijność wyraża się zarówno w odrzuceniu kwietyzmu, postawy polegającej na braku jakichkolwiek działań w oczekiwaniu na pomoc Bożej łaski, jak i pelagianizmu, polegającego na przekonaniu, że człowiek sam z siebie jest w stanie osiągnąć zbawienie i rozwiązać wszystkie problemy. Należy natomiast dowartościować postawę synergii, czyli współpracy człowieka z Bogiem, połączenia ludzkich działań z otwarciem na dar Bożej łaski, rzetelnej wiedzy z głęboką wiarą, codziennej aktywności z gorącą modlitwą.

4. Czas próby i wyboru

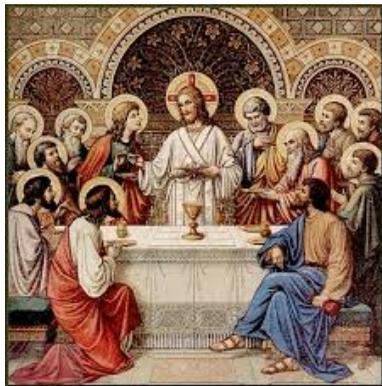
Odrzucając pesymistyczne i fatalistyczne rozumienie historii, Kościół ukazuje Chrystusa jako sens dziejów świata, a Boga jako naszą absolutną przyszłość. Na początku nowego tysiąclecia św. Jan Paweł II wyraził życzenie, aby Kościół stawał się domem i szkołą komunii. „Duchowość komunii — pisał w *Novo millennio ineunte* — to przede wszystkim spojrzenie utkwione w tajemnicy Trójcy Świętej, która zamieszkuje w nas i której blask należy dostrzegać także w obliczach siostr i braci żyjących wokół nas. Duchowość komunii to także zdolność odczuwania więzi z bratem w wierze dzięki głębokiej jedności mistycznego Ciała, a zatem postrzegania go jako «kogoś bliskiego», co pozwala dzielić jego radości i cierpienia, odgadywać jego pragnienia i zaspokajać jego potrzeby, ofiarować mu prawdziwą i głęboką przyjaźń”.

Pandemia ogarniająca wszystkie kraje świata odsłania naszą kruchość egzystencjalną i złudne poczucie samowystarczalności. Jednocześnie mobilizuje do odkrycia braterstwa i przynależności do jednej rodziny ludzkiej. Możemy ją odczytać jako globalny „znak czasu” będący wezwaniem do jedności, współpracy, solidarności i odpowiedzialności ludzi wierzących i niewierzących, chrześcijan i wyznawców innych religii. Szczególna wdzięczność należy się pracownikom służby zdrowia: lekarzom, pielęgniarkom, diagnostom, wolontariuszom za ich ofiarną, wręcz bohaterską służbę dla ratowania życia i zdrowia ludzkiego.

Konieczne dla walki z epidemią ograniczenia swobody przemieszczania się i gromadzenia są szczególnie bolesne dla wiernych, pozbawionych bezpośredniego dostępu do Eucharystii i sakramentów Kościoła. Możemy jednak łączyć się duchowo z Chrystusem Eucharystycznym za pośrednictwem transmisji telewizyjnych, radiowych oraz internetowych. Możemy ten trudny czas wykorzystać do odnowienia praktyki modlitwy domowej i rodzinnej, do konkretnych uczynków miłosierdzia, zwłaszcza wobec osób starszych i samotnych, szczególnie zagrożonych epidemią. Codzienna modlitwa różańcowa może stać się dla nas szkołą głębokiej wiary połączonej z ofiarną służbą bliźniemu na wzór Maryi, Wspomożycielki Wiernych.

Warto postrzegać okres trwania pandemii jako czas próby i wyboru, zgodnie ze słowami papieża Franciszka: „Nie jest to czas Bożego sądu, ale naszego osądzenia: czas wyboru tego, co się liczy, a co przemija, oddzielenia tego, co konieczne od tego, co nim nie jest. Jest to czas przestawienia kursu życia ku Tobie, Panie, i ku innym” (27.03.2020 r.).

Abp Stanisław Budzik Arcybiskup Metropolita Lubelski
Przewodniczący Komisji Nauki Wiary Konferencji Episkopatu Polski

Wielki Czwartek

„Oto mój Sługa, którego podtrzymuję.
Wybrany mój, w którym mam upodobanie.
Sprawiłem, że Duch mój na Nim spoczął...”
(Iz 42,1)

„Kapłan zawsze i niezmiennie
znajduje źródło swej tożsamości
w Chrystusie – Kapłanie.
To nie świat potwierdza jego status
wedle swych potrzeb i roli,
jaką on odgrywa w społeczeństwie.
by uczestniczyć w Jego charakterze
jedynego Pośrednika i Odkupiciela.”

(św. Jan Paweł II,
List do kapłanów na Wielki Czwartek 1986 r.)

Księża Robercie, Księża Andrzej,
dziękuję za Waszą kapłańską posługę i życzę wierności Ewangelii oraz
wewnętrzznego pokoju.

Z darem modlitwy
Anna Knopik

INTENCJE MSZALNE

Codziennie

20:30 Różaniec św. (bez udziału wiernych w kościele)
Błogosławieństwo parafii Najświętszym Sakramentem

Niedziela 5.04 – NIEDZIELA PALMOWA CZYLI MĘKI PAŃSKIEJ

7:00 Wypominki

7:30 Msza św. za zmarłych wymienionych w wypominkach rocznych

8:45 † Zygmunta Francika (greg. 28)

10:00 † Jerzego (25 r.), Leona i Jadwigę Sygudów, Annę Gogol

12:00 O Boże błogosław., potrzebne łaski i opiekę Matki Bożej dla Janiny
Matysiak z okazji 96. urodzin

16:30 Gorzkie Żale (niepubliczne)

17:00 † Rozalię (2 r.), Ludwikę i Józefa Mycków, Jana i Antoninę Kopaczów

19:30 † ks. Kazimierza Troczyńskiego

Poniedziałek 6.04 – WIELKI PONIEDZIAŁEK

7:00 † Marię Lamik od uczestników pogrzebu

18:00 † Zygmunta Francika (greg. 29)

Wtorek 7.04 – WIELKI WTOREK

7:00 † Zygmunta Francika (greg. 30)

18:00 O Boże błogosławieństwo i wytrwałość w służbie Bogu dla członków
Żywego Różańca

Środa 8.04 – WIELKA ŚRODA

7:00 † Henrykę Garbuzik od uczestników pogrzebu

18:00 **Nowenna do św. Józefa i Msza św.**

- 1.) W intencjach znajdujących się w skrzynce modlitewnej
- 2.) O oddalenie epidemii koronawirusa oraz za zarażonych, ich rodziny
i Służbę Zdrowia
- 3.) O zdrowie dla Jacka i siły dla jego rodziny
- 4.) † Kazimierza (r.), Mariannę i Apolonię Kępów
- 5.) † Stefana (1 r.), Zofię i Bronisława Sikorów, Marię i Józefa Raczyńskich,
Urszulę Głąb, Wacława Kuca, Zdzisława Gajowczyka
- 6.) † Natalię (5 r.) i Józefa (3 r.) Wilków, Alfreda Marca (20 r.)
- 7.) † Marię Lamik od Renaty i Edwarda Krążków oraz Barbary i Zenona
Nasiłowskich
- 8.) † Tadeusza Drzyzgę od rodziny Skupniów
- 9.) † Jana Schulza (5 r.) i zmarłych z rodziny Schulz, Kotów, Chobotów
i Matysiaków oraz zmarłych swatów
- 10.) † Janinę Kwiędacz od wnuka Karola z żoną
- 11.) † Genowefę Ciemięgę od kuzynki Marii Adamik i rodziny Kmieciców

Czwartek 9.04 – WIELKI CZWARTEK

ŚWIĘTE TRIDUUM PASCHALNE

18:00 **Msza Wieczery Pańskiej**

- 1.) Za parafian
- 2.) † Mirosława Rozumka od bratowej Heleny

19:30 **Uroczysta agapa – uczta weselna w rodzinach**

**Adoracja przez całą noc i dzień
(dyżury pełnią ci, którzy się wcześniej zgłosili)**

Piątek 10.04 – WIELKI PIĄTEK MĘKI PAŃSKIEJ

8:00 Jutrznia z Godziną Czytań

15:00 Nowenna do Miłosierdzia Bożego – I dzień

Droga Krzyżowa

17:45 Wprowadzenie do liturgii

18:00 **Liturgia Męki Pańskiej**

Adoracja Pana Jezusa przy „grobie Pańskim” do 22:00

Sobota 11.04 – WIELKA SOBOTA

8:00 Jutrznia z Godziną Czytań

15:00 Nowenna do Miłosierdzia Bożego – II dzień

16:00 Nieszpory

Niedziela 12.04 – NIEDZIELA ZMARTWYCHWSTANIA PAŃSKIEGO

0:00 Wigilia Paschalna

1.) Za parafian

2.) W intencji dzieci pierwszokomunijnych oraz ich rodziców i chrzestnych

7:30 † Konstantego Machurę (22 r.), Mariannę i Antoniego Jeziorskich

10:00 † Bronisława (11 r.), Stanisława i Bronisławę Ściubidło, Stefana, Helenę, Henryka i Elżbietę Ścieburów, Lucjana Kosargę

12:00 O Boże błogosławieństwo dla wszystkich parafian posługujących w Służbie Zdrowia

16:00 Nieszpory – zakończenie Triduum Paschalnego

17:00 Za zmarłych zatwardziałyłch grzeszników, którzy są w czyśćcu

Msze św. w niedziele i święta wolne od pracy 7:30, 10:00, 12:00, 17:00

Msze św. w dni powszednie

7:00, 17:00 (w niektóre dni, według intencji mszalnych), 9:00 (soboty),

18:00 (od poniedziałku do soboty)

Nowenna do św. Józefa w środy o 18:00

Nabożeństwa I-czwartkowe i I-piątkowe o 18:40; I-sobotnie o 9:40

Krąg biblijny w każdą środę o 19:15 w domu św. Józefa; wstęp wolny

Adoracja Najświętszego Sakramentu piątek, 18:40 - 21:30

Próby chóru parafialnego czwartek, 20:00 – 21:30

Codzienna modlitwa różańcowa

W niedzielę o 6:50; od poniedziałku do piątku 7:30; w sobotę 9:40

Odwiedziny chorych z obrzędem Komunii św. poza Mszą św.

Pierwsze piątki i pierwsze soboty miesiąca oraz na żądanie

Grupy Ministranci – soboty o 10:00; lektorzy – czwartek o 19:00,

Spotkania dla młodzieży – piątek o 19:00,

Akcja Katolicka – poniedziałek o 20:00,

Żywy Różaniec – pierwszy wtorek miesiąca, Dzieci Boże – sobota o 11:00,

Koło misyjne dzieci – sobota o 11:00,

Diakonia miłosierdzia – pierwszy wtorek miesiąca o 16:30 (kontakt: 609136447),

Diakonia wyzwolenia – drugi poniedziałek miesiąca o 19:00.

Biblioteka parafialna w domu św. Józefa, czynna od 17:00 do 17:45

Księgarnia parafialna w domu św. Józefa, czynna od poniedziałku do piątku od 17:00 do 19:20 i w soboty od 11:00 do 12:00 oraz na życzenie

Kancelaria parafialna

Poniedziałek, środa i piątek po wieczornej Mszy św.; pilne sprawy - tel. 504843975

Kontakt ul. 3-Maja 4, 42-130 Wręczyca Wielka,

parafiawreczyca.pl, tel. 34 3170213, oblubieniec@parafiawreczyca.pl

Konto parafialne

Parafia Katolicka św. Józefa, PKO Bank Polski 66 1020 1664 0000 3802 0331 2881